

Istebna 4.01. 2020 r.

Prof. dr hab. Grażyna Szpor
Wydział Prawa i Administracji
Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego
w Warszawie

RECENZJA W POSTĘPOWANIU HABILITACYJNYM

PANI DOKTOR MAŁGORZATY GANCZAR

1. UWAGI WSTĘPNE

1.1. Przedmiotem recenzji są osiągnięcia naukowe oraz aktywność naukowa Pani dr Małgorzaty Ganczar. Recenzja została sporządzona na potrzeby postępowania habilitacyjnego w związku z pismem prof. dr hab. Andrzeja Herbeta Dziekana Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II z dnia 14 października 2019 r. w sprawie wykonania Uchwały Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów z dnia 3 września 2019 r. powołującej mnie na recenzenta w tym postępowaniu.

1.2. Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 1789), w związku z art. 179 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1669), do postępowania habilitacyjnego może zostać dopuszczona osoba, która posiada stopień doktora oraz osiągnięcia naukowe lub artystyczne, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową lub artystyczną. W art. 16 ust. 2 ustawy wskazano, że osiągnięcie naukowe może stanowić m.in. dzieło opublikowane w całości lub w zasadniczej części, albo cykl publikacji powiązanych tematycznie. Ustawowe normy konkretyzuje

rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U. Nr 196, poz. 1165), zwane dalej Rozporządzeniem.

1.3. Uwzględniając powyższe wymogi prawne przedstawiam ocenę monografii wskazanej jako główny wkład Habilitantki w rozwój dyscypliny nauki prawne, ocenę pozostałej aktywności naukowej, ocenę dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej a także konkluzję tych ocen.

2. OCENA GŁÓWNEGO OSIĄGNIĘCIA NAUKOWEGO

2.1. Jako główne osiągnięcie naukowe Habilitantki, stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej w rozumieniu art. 16 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r., poz. 1789 ze zm.) wskazana została monografia Małgorzaty Ganczar „Administracyjno-prawne uwarunkowania prowadzenia działalności gospodarczej w warunkach społeczeństwa informacyjnego”, Lublin 2018, Wydawnictwo KUL, ss. 269.

2.2. Wyznaczony tytułem problem badawczy jest istotny i aktualny. Jak trafnie wskazała Autorka, w społeczeństwie informacyjnym „Informacja stała się podstawowym zasobem strategicznym przedsiębiorstw a jej posiadanie decyduje często o pozycji konkurencyjnej przedsiębiorcy. Jej rola w procesie zarządzania polega na redukcji niepewności, ocenie ryzyka planowanych działań strategicznych oraz możliwości rozwoju przedsiębiorcy”. Toteż analiza adekwatności regulacji publiczno-prawnej do nowych wyzwań związanych z rozwojem technologii informacyjnych jest niewątpliwie potrzebna. Aktualna jest w szczególności kwestia rozróżnienia potencjalnego i realnego wpływu rozwoju e-administracji na prowadzenie działalności gospodarczej. Stąd zasługuje na aprobatę podjęcie w rozprawie próby weryfikacji tezy, że „pomimo podjętych prób wdrażania konkretnych rozwiązań w Polsce rozwój społeczeństwa informacyjnego jest zbyt wolny i nieadekwatny do oczekiwań zarówno obywateli i przedsiębiorców”, co Habilitantka wiąże m.in. z mankamentami rozwoju e-administracji. Właśnie „Prawne aspekty informatyzacji administracji publicznej” były tematem jej rozprawy doktorskiej obronionej w 2006 r., co pozwala rekapitulować tylko wcześniejsze

ustalenia a koncentrować się na nowych problemach rysujących się na stykach między urzędem a przedsiębiorcą i ich regulacji prawnej.

2.3. Rozprawa, podzielona na pięć rozdziałów, ma przejrzystą strukturę a istotność wkładu Autorki w rozwój dyscypliny prawo, można weryfikować przez pryzmat dokonanej selekcji odnoszących się do badanego problemu przepisów prawnych, rozproszonych w licznych aktach normatywnych należących do różnych gałęzi i dyscyplin szczegółowych.

W pierwszym rozdziale zatytułowanym „Społeczeństwo informacyjne” charakteryzowane jest jego pojęcie i istota oraz rozwój, w szczególności w Unii Europejskiej i w Polsce. Dużo miejsca poświęca się w nim zwiększeniu roli wiedzy, co w literaturze ujmuje się jako jedną z kilku cech specyficznych społeczeństwa informacyjnego w znaczeniu społeczeństwa skoncentrowanego na zmniejszaniu niepewności albo jako przesłankę alternatywnego konceptu „społeczeństwa wiedzy”. Autorka nie zajmuje w tej sprawie jednoznacznego stanowiska: tytuł podrozdziału czwartego sugeruje przyjęcie drugiej opcji a tytuł piątego – pierwszej. Wartościowe i inspirujące jest natomiast ukazanie relacji między „społeczeństwem opartym na danych” a „społeczeństwem opartym na wiedzy” i krytyczna ocena posługiwania się pierwszym z tych określeń. Analiza społeczeństwa wiedzy, jako „podłoża rozwoju gospodarki opartej na wiedzy” obejmuje kwestie zarządzania wiedzą w przedsiębiorstwie, modele i systemy zarządzania wiedzą, prowadząc do konstatacji, że samo gromadzenie danych i informacji, bez przekształcenia ich w wiedzę i zarządzania tą wiedzą, dla konkurencyjności przedsiębiorstwa może okazać się niewystarczające. Autorka rozróżnia też i charakteryzuje wyzwania biznesowe, administracyjne i społeczne związane z rozwojem gospodarki opartej na wiedzy. M.in. referowany jest koncept czwartej rewolucji przemysłowej „rekonfigurującej rynki usługowe i konsumenckie, infrastrukturę techniczną i praktyki zarządzania publicznego”. Związane z tym problemy publicznoprawne ukazane są na przykładzie europejskich i krajowych inicjatyw odnoszących się do dostępu do Internetu, w szczególności wieloaspektowych konsekwencji wdrożenia technologii 5 G. Pewien niedosyt pozostawia natomiast charakteryzowanie wcześniejszych etapów rozwoju bardziej przez pryzmat dokumentów programowych niż końcowych ocen stopnia wykonania strategii i programów.

Drugi - najobszerniejszy w rozprawie - rozdział dotyczy prowadzenia działalności gospodarczej w cyberprzestrzeni. Rozpoczyna go analiza przenikającego od niedawna z doktryny do języka prawnego pojęcia cyberprzestrzeni. Przywołując na s. 77-78 ustawową definicję z ustawy z dnia 29 sierpnia 2002 r. o stanie wojennym oraz o kompetencjach Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych i zasadach jego podległości konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej [t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1932], należało zaznaczyć, że identyczne definicje zawierają także ustawy o pozostałych stanach nadzwyczajnych. Objasnienie określenia cyberprzestrzeni i jego relacji do „środków komunikacji elektronicznej” stanowi podstawę charakterystyki prowadzenia działalności gospodarczej z wykorzystaniem Internetu. Objęła ona pięć zagadnień: prawne aspekty handlu elektronicznego [2.2.1.], przedsiębiorstwo w sieci [2.2.2.], relacje uczestników obrotu elektronicznego [2.2.3.], obowiązki przedsiębiorcy w umowach na odległość [2.2.4.] oraz e-faktury [2.2.5.]. Autorka przywołuje wiele krajowych publikacji i ukazuje mankamenty siatki pojęciowej [obejmującej e-handel, e-biznes i e-gospodarkę], wobec których zajmuje własne - poparte konkretnymi argumentami – stanowisko. Jednak referowanie poglądów uczonych z Europy Zachodniej za omówieniami ich prac w polskiej literaturze [s.83] i brak innych, szerszych odniesień do ustaleń poczynionych w literaturze zagranicznej obniża rangę tych wywodów. W punkcie 2.2.2. interesujące jest zestawienie różnych koncepcji strukturyzacji „modeli e-biznesowych” i charakteryzowanie poszczególnych modeli, choć brakuje refleksji nad kryteriami klasyfikacji. W kolejnym punkcie prezentowana jest spójna kategoryzacja podmiotów obrotu elektronicznego i relacji między nimi opatrzona odautorskim komentarzem. Przedmiotem obszernej analizy [s.106 – 120] są obowiązki przedsiębiorcy w umowach zawieranych na odległość i wzmacnianie prawnej ochrony konsumenta w tym zakresie, co do której formułowane są trafne uwagi krytyczne. Zamykają drugi podrozdział kwestie związane z ewolucją regulacji faktur elektronicznych, z uwzględnieniem luk i niejasności tej regulacji oraz propozycji wykładni przepisów obowiązujących i postulatów ich zmiany. W omawianym rozdziale drugim wyodrębniono też jako podrozdział i przedstawiono zwięźle [s. 125 – 131] problematykę bezpieczeństwa prowadzenia działalności gospodarczej w Internecie, skupiając się na rodzajach zagrożeń i trudnościach w przeciwdziałaniu.

Rozdział trzeci nosi tytuł „Usługi świadczone drogą elektroniczną przez przedsiębiorców”. Omówiono w nim najpierw pojęcia usługi i e-usługi [3.1.], a następnie budowę jednolitego rynku usług i jednolitego rynku cyfrowego w Unii Europejskiej [3.2. i 3.3.] oraz ustawę regulującą w l. 2010-2018 świadczenie usług na terytorium RP [3.4.]. Piąty podrozdział tego

rozdziału zatytułowany „Świadczenie usług drogą elektroniczną” obejmuje charakterystykę pojęcia usługi społeczeństwa informacyjnego w prawie unijnym i usługi świadczonej drogą elektroniczną w prawie polskim oraz obowiązki przedsiębiorcy świadczącego tak usługi, wyodrębniając w ostatnim punkcie ustanawianie regulaminu ich świadczenia. Autorka zwraca przy tym uwagę na odpowiedzialność wynikającą z ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz ustawy z dnia 16 lutego 2017 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, co można potraktować jako przykład umiejętności wyławiania odnoszących się do badanego problemu przepisów z rozproszonej regulacji.

Czwarty rozdział, „Usługi administracji publicznej dla przedsiębiorców” obejmuje analizę istoty i podstaw prawnych e-administracji [4.1, 4.2.] oraz znaczenia interoperacyjności i neutralności technologicznej usług elektronicznej administracji [4.3] a ponadto charakterystykę wybranych usług e-administracji dla przedsiębiorców [4.4.], przy czym tytuł tego ostatniego podrozdziału jest zbliżony do tytułu całego rozdziału, co jest mankamentem strukturyzacji. Niedosyt pozostawia kwestia relacji między pojęciem administracji i e-administracji, w odniesieniu do której należało uwzględnić nowsze ustalenia doktryny, choćby przegląd definicji administracji w „Systemie prawa administracyjnego”, jako punkt wyjścia oceny proponowanych definicji e-administracji. Powierzchnowe są też wywody na temat krytycznie ocenianego w doktrynie wprowadzania do prawa kategorii „e-usług publicznych”, które należało skonfrontować z kategorią zadań publicznych obejmujących od zarania administracji „policję” i „pieczęć”. Stwierdzenie, że „Zasadnicza różnica pomiędzy tradycyjną administracją publiczną a e-administracją polega na zmianie roli administracji z organu sprawowania władzy nad obywatelem na instytucję świadczącą usługi administracyjne” [s. 169] budzi zastrzeżenia także w kontekście współczesnego podziału na administrację ingerującą, świadczącą i rozdzielającą – w związku ze wspieraniem poprzez cyfryzację i komunikację elektroniczną realizacji każdej z tych funkcji. Również przejmowanie rozwiązań biznesowych do sektora publicznego było przedmiotem wielu świetnych opracowań administracyjnoprawnych [np. Marka Stefaniuka „Działanie administracji publicznej w ujęciu nauk administracyjnych”], których w recenzowanej monografii się nie przywołuje, powtarzając dwukrotnie raczej publicystyczne niż naukowe opinie [s. 170,171]. Natomiast syntetyczne ujęcie podstaw prawnych e-administracji jest przejrzyste a uwagi krytyczne trafne, choć kwestię marginalizacji roli ustawy o informatyzacji w zakresie kontroli warto było dopełnić odniesieniem do ewolucji innych, ogólnych podstaw prawnych kontroli i nadzoru w administracji [4.2]. Bardzo przystępnie udało

się Autorce monografii przedstawić skomplikowane i słabo znane problemy interoperacyjności i neutralności technologicznej [4.3.]. W ostatnim podrozdziale ukazano najpierw obszernie [190 – 199] nową regulację usługi uwierzytelniania drogą elektroniczną przedsiębiorcy w kontaktach z administracją, objaśniając złożone problemy nowych elektronicznych podpisów i pieczęci oraz certyfikacji urzędzeń do ich składania z wykorzystaniem właściwych motywów preambuły rozporządzenia e-IDAS. Kolejna analizowana e-usługa rejestracji przedsiębiorców, także ma nową podstawę prawną w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, ale Krajowy Rejestr Sądowy i Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej funkcjonują w oparciu o wcześniejsze akty prawne. W ich charakterystyce nie odniesiono się do problemów stosowania prawa, które są obszernie prezentowane w pracy zbiorowej pod red. A. Gryszczyńskiej [Rejestry publiczne. Jawność i interoperacyjność. Wyd. 2 Warszawa 2016], a mogło to zwiększyć walory poznawcze i praktyczną przydatność wywodu. Taką poznawczą i praktyczną przydatność w kontekście usług transgranicznych ma objaśnienie - w ostatnim punkcie rozdziału - rozwiązań organizacyjnych związanych z punktami kontaktowymi, w tym Punktem Informacji dla Przedsiębiorców.

Rozdział piąty, pod intrygującym tytułem „Przestrzeń informacyjna przedsiębiorców”, obejmuje kwestie: roli informacji w prowadzeniu działalności gospodarczej [5.1.], obowiązki informacyjne przedsiębiorców [5.2.], ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa [5.3.], analitykę danych przedsiębiorców [5.4.] oraz zasoby informacyjne przedsiębiorców [5.5.]. Zawarte w pierwszym podrozdziale uwagi o roli informacji w działalności gospodarczej są niespójne. Pisząc najpierw o informacji jako towarze a potem jako o dobru publicznym należało poczynić zastrzeżenia albo określić relacje między tymi ujęciami. Zawarta w ostatnim akapicie teza o zwiększonej transparentności rynku i redukcji nierównowagi informacyjnej też wymagałaby dookreślenia skali – wszak w literaturze wskazuje się nieprzejrzystość przetwarzania przez globalne firmy sektora IT i bezsilność wobec nich nie tylko jednostkowego użytkownika Internetu [obywatela i przedsiębiorcy] ale i krajowych prawodawców. Te mankamenty można po części usprawiedliwiać, jako konsekwencję próby skoncentrowania na 2 stronach złożonych problemów, zwłaszcza, że takie pochopne uogólnienia w kolejnych, bardziej rozbudowanych częściach rozdziału się nie pojawiają. W analizie obowiązków informacyjnych przedsiębiorców [5.2.] najszerszej potraktowano te, które dotyczą ochrony danych osobowych [5.2.1. - s.209-224], co należy uznać za potrzebne zarówno ze względu na złożoność nowej, wielopoziomowej regulacji jak i powszechność związania przedsiębiorców jej wymogami. Także

charakteryzowana następnie regulacja obowiązków wobec konsumentów [5.2.2.] jest rozproszona w kilku aktach, nowelizowanych w związku z rozwojem komunikacji elektronicznej, co zostało należycie uwzględnione, z odniesieniem się do skomplikowanych, praktycznych problemów realizowania prawa i dylematów interpretacyjnych. Nową podstawę ustawową mają także obowiązki informacyjne związane z zapewnieniem cyberbezpieczeństwa, których analiza [5.2.3.] potwierdza biegłość Autorki w samodzielnym dokonywaniu wykładni przepisów regulujących zagadnienia prawno-informatyczne. W kolejnym podrozdziale [5.3.] o ochronie tajemnicy przedsiębiorstwa cenne jest zwrócenie uwagi na jej nową definicję i znaczenie know-how, natomiast zastrzeżenia budzi kolejność akapitów i powtarzanie przesłanek kwalifikacji informacji jako tajemnicy przedsiębiorstwa na s. 237 oraz określenie „poufność tajemnicy” na s. 239. Przykładem umiejętności zauważania nowych, istotnych trendów rozwoju jest podjęcie problemu analityki danych przedsiębiorców [5.4.], w tym objaśnienie pojęcia danetyzacji oraz związanych z tym zjawiskiem szans i zagrożeń. Podrozdział [5.5.] skupia się na zasobach informacji o przedsiębiorcy, ukazując proces krajowej i europejskiej integracji rejestrów przedsiębiorców oraz ewolucję udostępniania informacji gospodarczej, w tym jego prywatyzację. Podobnie jak poprzednie rozdziały także i ten kończy się syntetycznym - nieuwidocznionym w spisie treści książki – trafnym podsumowaniem.

Ostatnim wyodrębnionym w spisie elementem treści książki jest krótkie „Zakończenie” [s. 253-256], w którym: „Korespondując ze wstępem niniejszej pracy autor podtrzymuje swoje stanowisko twierdzące, że rozwój elektronicznej gospodarki oraz SI wymusza zmiany w prawie i podejściu do relacji przedsiębiorca administracja – ma iść w kierunku relacji partnerskich. Można zauważyć także tendencję w zmniejszaniu kompetencji nadzorczo-kontrolnych na rzecz współpracy i zaufania do przedsiębiorców”. Abstrahując od niezręczności stylistycznych i nieoddzielenia tego co normatywnie postulowane od tego co realnie obserwowane – można się z tym w zasadzie zgodzić, zwłaszcza, że dalej zastrzega się, że monografia nie wyczerpuje w pełni tematu a jedynie stanowi „próbę zobrazowania problematyki funkcjonowania przedsiębiorcy w otoczeniu determinowanym przez rozwój społeczeństwa informacyjnego”. Należy ubolewać, że nie zostały tu konkretniej ukazane rozproszone w tekście uwagi de lege lata i postulaty de lege ferenda. Jednak wkład recenzowanej książki w rozwój dyscypliny naukowej można uznać za istotny, przyjmując, że polega on na wyszukaniu w bardzo obszernej, wielopoziomowej regulacji tych elementów, w szczególności zaliczanych do prawa

i postępowania administracyjnego, które są istotne dla prowadzenia działalności gospodarczej w warunkach społeczeństwa informacyjnego. Do takiej pozytywnej – mimo wskazanych mankamentów – oceny, przyczynia się recepcja poprzedniej książki Habilitantki „Informatyzacja administracji publicznej. Nowa jakość usług publicznych dla obywateli i przedsiębiorców”. Wysoka cytowalność tej monografii w różnych kontekstach i przez wielu autorów publikacji naukowych, pokazuje, że jest zapotrzebowanie na prace, w których dokonuje się autorskiej selekcji rozległej materii prawno-informatycznej, a więc przyczyniają się one do rozwoju nauk prawnych.

2.4. Podstawy źródłowe książki są nietypowe, bo obejmują liczne akty prawne i publikacje naukowe zaliczane do różnych gałęzi i dyscyplin szczegółowych prawa a także nauk pozaprawnych. To ambitne multidyscyplinarne ujęcie pozwala ukazać aspekty administracyjnoprawne na szerszym tle, łagodząc krytyczną ocenę pominięcia kilku publikacji istotnych dla prezentacji poglądów doktryny prawa administracyjnego w podejmowanych przez Habilitantkę kwestiach i nieczęstych bezpośrednich przywołań zagranicznych publikacji naukowych. Na podkreślenie zasługuje rzadka wśród prawników umiejętność kojarzenia ustaleń poczynionych na gruncie nauk prawnych, ekonomicznych i technicznych, pozwalająca zauważać i analizować istotne problemy stanowienia i stosowania prawa.

2.5. Książka jest napisana bardzo przystępnym językiem. Pojawianie się sformułowań publicystycznych jest cenne dla czytelników i znajduje chwalebne odzwierciedlenie w wysokiej cytowalności wcześniejszych prac, ale niekiedy rzutuje niekorzystnie na precyzję wywodów. M.in. kluczowe terminy są niekonsekwentnie a nawet niepoprawnie używane, np. poza określeniem „technologie informacyjne” pojawiają się „technologie informatyczne”, „technologie teleinformatyczne” i „technologie ICT”. Wrażenie z lektury pogarsza też ewidentny brak należytej redakcji technicznej tomu. Błędy językowe, które w takiej redakcji powinny były zniknąć, zauważono na kilkunastu stronach, ale odpowiedzialność w tym zakresie ponosi jednak głównie wydawca.

2.6. W badaniach, których wyniki prezentowane są w rozprawie, wykorzystano głównie metodę dogmatyczną i pomocniczo metodę historyczną a ponadto odwoływano się do ustaleń dotyczących realizowania prawa. Skupienie się na nowych aktach sprawiało, że w wielu

wywodach niezbędna była samodzielna wykładnia przepisów, nie komentowanych jeszcze w publikacjach naukowych i nie będących przedmiotem orzecznictwa, w czym Habilitantka wykazała należyłą dojrzałość i staranność. Dodatkową wartość wnosi odwoływanie się do ustaleń poczynionych w naukach ekonomicznych i technicznych, pozwalające uchwycić kwestie pomijane zwykle w badaniach prawniczych skupionych na metodzie dogmatycznej.

2.7. Przedstawione w recenzji uwagi krytyczne nie podważają pozytywnej oceny monografii, która została napisana z dużą znajomością objętej tematem problematyki, potwierdzoną też innymi publikacjami Habilitantki.

2.7. Istotnym wkładem dr M. Ganczar w rozwój nauk prawnych, jest selekcja i strukturyzacja elementów wielopoziomowej regulacji, ważnych dla prowadzenia działalności gospodarczej a także ich analiza zorientowana w szczególności na najnowsze rozwiązania prawne, słabo dotąd rozpoznane w literaturze przedmiotu. Habilitantka wykorzystała przy tym swoje doświadczenia eksperckie, co sprawia, że recenzowana książka wypełniając lukę poznawczą może wpłynąć także pozytywnie na praktykę korzystania z uprawnień i wykonywania obowiązków ustawowych przez przedsiębiorców.

3. OCENA AKTYWNOŚCI NAUKOWEJ

3.1. Kryteria oceny w zakresie osiągnięć naukowo-badawczych habilitanta obejmują: w obszarze nauk społecznych - autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych w czasopismach znajdujących się w bazie Journal Citation Reports (JCR) lub na liście European Reference Index for the Humanities (ERIH) [§ 3.2] a ponadto wskazane w § 4.: 1) autorstwo lub współautorstwo monografii, publikacji naukowych w czasopismach międzynarodowych lub krajowych innych niż znajdujące się w bazach lub na liście, o których mowa w § 3, dla danego obszaru wiedzy; 2) autorstwo lub współautorstwo odpowiednio dla danego obszaru: opracowań zbiorowych, katalogów zbiorów, dokumentacji prac badawczych, ekspertyz, utworów i dzieł artystycznych; 3) sumaryczny impact factor publikacji naukowych według listy Journal Citation Reports (JCR), zgodnie z rokiem opublikowania; 4) liczbę cytowań publikacji

według bazy Web of Science (WoS); 5) indeks Hirscha opublikowanych publikacji według bazy Web of Science (WoS); 6) kierowanie międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi lub udział w takich projektach; 7) międzynarodowe lub krajowe nagrody za działalność odpowiednio naukową albo artystyczną; 8) wygłoszenie referatów na międzynarodowych lub krajowych konferencjach tematycznych.

3.2. Habilitantka spełnia wymóg posiadania publikacji naukowej w czasopismach znajdujących się w bazie Journal Citation Reports (JRC) lub na liście European Reference Index for the Humanities (ERIH) przez publikację artykułu: *The Influence of Information Systems Interoperability of Economic Activity in Poland*, „*Studies in Logic, Grammar and Rhetoric*” 2017, nr 52 (65) (ERIH, 15 pkt)

3.3. W zakresie o którym mowa w § 4.1. Habilitantka jest Autorką wielokrotnie [ponad dwadzieścia razy] cytowanej w literaturze naukowej [także w nowej pozycji: Jakimowicz Wojciech (red.), Krawczyk Mariusz (red.), Niżnik-Dobosz Iwona (red.), *Fenomen prawa administracyjnego. Księga Jubileuszowa Profesora Jana Zimmermanna. WKP 2019* oraz w glosie: Chmieliński Paweł, *Wniesienie pisma za pośrednictwem elektronicznej skrzynki podawczej. Glosa do wyroku WSA z dnia 24 lutego 2015 r., IV SAB/Wr 17/15; IKAR2015/6/118-127–glosa*] monografii „*Informatyzacja administracji publicznej. Nowa jakość usług publicznych dla obywateli i przedsiębiorców*” [Warszawa 2009]. Jest ponadto autorką lub współautorką 44 monografii oraz 9 artykułów w czasopismach naukowych, w tym wielokrotnie cytowanego artykułu zamieszczonego w „*Państwie i Prawie*”. Należy z uznaniem podkreślić, że opublikowane rozdziały w monografiach obejmują problemy należące zarówno do zakresu prawa i postępowania administracyjnego jak i publicznego prawa gospodarczego, a w ich ramach do wielu dyscyplin szczegółowych. Umiejętność samodzielnego prowadzenia oryginalnych prac badawczych potwierdzają zwłaszcza publikacje odnoszące się do informatyzacji administracji publicznej, usług elektronicznych czy ochrony konkurencji i konsumentów.

3.4. W zakresie, o którym mowa w § 4.2. dorobek dr M. Ganczar obejmuje współautorstwo ekspertyz oraz kilkudziesięciu haseł do opracowań zbiorowych o charakterze encyklopedycznym, takich jak: S. Wrzosek (red.), *Kompendium wiedzy administratywisty*, Lublin 2008; M. Domagała, A. Haładyj, S. Wrzosek (red.), *Encyklopedia prawa*

administracyjnego, [C.H. Beck, Warszawa 2010; S. Wrzosek, A. Haładyj, M. Domagała (red.), Leksykon administratywisty, Radom 2013.

3.5. W zakresie, o którym mowa w § 4.3. – 4.5., co do którego prace prawnicze słabo poddają się parametryzacji, ale dr M. Ganczar wskazuje 84 cytowania w Publish or Perish (Google Scholar) i Indeks Hirsha – 3, co świadczy o dobrej recepcji jej prac w środowisku naukowym.

3.6. W zakresie współpracy międzynarodowej o której mowa w § 4.6. – Habilitantka wskazuje udział w wielu projektach, w tym funkcje Kierownika w złożonym projekcie „The Cross-boarded Centre for Active Tourism ROZTOCZE” [nr PBU.415.390.2017.2.ES, projekt Cross-border Cooperation Programme Poland-Belarus-Ukraine 2014-2020] oraz kierowanie zadaniem w projekcie realizowanym w ramach INTERREG IIIA/TACIS CBC a ponadto m.in. rolę wykonawcy w projektach współfinansowanych ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego. Dr M. Ganczar była też członkiem obejmującego uczonych zagranicznych zespołu realizatorów projektu współfinansowanego przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju a ponadto uczestniczyła w krajowych projektach badawczych.

3.7. W zakresie, o którym mowa w § 4.7. otrzymała nagrodę Stowarzyszenia Rzeczników Konsumentów za rozpowszechnianie wiedzy o prawie ochrony konsumentów

3.8. W zakresie o którym mowa w § 4.8. wygłosiła w l. 2006 – 2018 referaty na 4 konferencjach międzynarodowych i 30 krajowych, głównie ogólnopolskich, konferencjach tematycznych.

3.9. Na podstawie powyższych informacji można stwierdzić, że aktywność naukowa dr M. Ganczar spełnia wymogi formalne przewidziane Rozporządzeniem. Analiza licznych przedłożonych publikacji potwierdza ich wysoki poziom naukowy, co wraz z dużą liczbą referatów wygłaszanych na prestiżowych konferencjach, daje podstawę oceny aktywności naukowej jako wykraczającej ponad poziom przeciętny.

4. OCENA DOROBKU DYDAKTYCZNEGO I POPULARYZATORSKIEGO ORAZ WSPÓŁPRACY MIĘDZYNARODOWEJ

4.1. Rozporządzenie wskazuje w § 5. szczegółowe, zawarte w 14 punktach, kryteria oceny w zakresie dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej.

4.2. Zgodnie z § 5.1. i 5.2. przedmiotem oceny jest uczestnictwo w programach europejskich i innych programach międzynarodowych lub krajowych oraz udział w międzynarodowych lub krajowych konferencjach naukowych lub udział w komitetach organizacyjnych tych konferencji. Dorobek w tym zakresie został już pozytywnie oceniony w p. 3.6. niniejszej recenzji, a dodać jeszcze należy wyspecyfikowany w § 5.2. udział w Komitetach Organizacyjnych 11 konferencji.

4.3. W zakresie nagród i wyróżnień o których mowa w § 5.3., dr M. Ganczar otrzymała Nagrodę Rektorską w 2010 r. [za monografię naukową Informatyzacja administracji publicznej. Nowa jakość usług publicznych dla obywateli i przedsiębiorców] oraz w latach: 2014, 2015 i 2016 Nagrody Rektorskie za całokształt osiągnięć dydaktycznych oraz wybitną działalność organizacyjno-społeczną i popularyzację nauki.

4.4. Habilitantka brała udział w konsorcjach i sieciach badawczych, o których mowa w § 5. 4.: od 2012 r. w polskiej sieci naukowej na rzecz zrównoważonego rozwoju [obejmującej KUL, UMK i UWB], od 2013 roku w Konsorcjum badawczym powołanym dla realizacji projektu Model Regulacji Jawności [UKSW, UW, C.H.Beck i NCPI] i od 2014 r. we Wschodnioeuropejskiej Sieci Uniwersytetów. Jej udział obejmował prace organizacyjne oraz autorstwo referatów i publikacji powstałych w wyniku prac naukowych prowadzonych w ramach konsorcjum i sieci.

4.5. dr M. Ganczar opracowała wykazany w p. 3.6. recenzji wniosek projektowy, złożony w 2017 r., w którym przypadała jej funkcja kierownicza.

4.6. Spełniła wymogi o których mowa w § 5.6. będąc członkiem redakcji czasopisma „Review of European and Comparative Law” i redaktorem tematycznym w zakresie prawa gospodarczego w czasopiśmie „Internetowy Przegląd Nauk o Administracji”.

4.7. Spełniła wymogi aktywności w organizacjach naukowych, o których mowa w § 5.7, będąc członkiem Stowarzyszenia Edukacji Administracji Publicznej, Naukowego Centrum Prawno-Informatycznego oraz Polskiego Towarzystwa Studiów Europejskich.

4.8. Uzyskała znaczne osiągnięcia dydaktyczne i w zakresie popularyzacji nauki, o których mowa w § 5.8, obejmujące m.in. organizację Ogólnopolskiego Testu Wiedzy o Administracji Publicznej dla uczniów szkół ponadgimnazjalnych i Konkursu „Wiedzy o prawie” dla uczniów szkół gimnazjalnych. Prowadziła na Wydziale Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji KUL

wykłady, seminaria i konwersatoria z zakresu prawa i postępowania administracyjnego, prawa gospodarczego, prawa nowych technologii w tym informatyzacji postępowania sądowego, dla studentów kierunku administracja i europeistyka, oraz prawo, a także wykład w języku angielskim dla studentów kierunku European Studies. Popularyzacja nauki przejawiała się także publikacjami w czasopiśmie „Forum Akademickie”, Biuletynie Rzeczników Konsumentów oraz na stronie internetowej Instytutu Rozwoju Szkolnictwa Wyższego a także wykładami w ramach szkoleń organizowanych m.in. przez Fundację Rozwoju Demokracji Lokalnej czy okręgowe izby: adwokacką i radców prawnych.

4. 9. Efektem sprawowania opieki naukowej nad studentami było wypromowanie w latach 2008-2018 ponad 100 magistrów i licencjatów na kierunku administracja WPPKiA KUL.

4.10. Dr M. Ganczar sprawowała w l. 2016-2017 opiekę naukową w charakterze promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim mgr Alicji Sytek, która obroniła rozprawę doktorską „Administracyjnoprawne uwarunkowania informatyzacji administracji publicznej”.

4.11. Habilitantka odbyła w 2016 r. staż w zagranicznym ośrodku akademickim, na Wydziale Prawa Wschodnioeuropejskiego Uniwersytetu im. Lesi Ukrainki w Łucku.

4.12. Wykonała szereg ekspertyz i innych opracowań na zamówienie organów władzy publicznej, samorządu terytorialnego, podmiotów realizujących zadania publiczne lub przedsiębiorców, w szczególności raporty i opinie prawne na zlecenie Narodowego Instytutu Samorządu Terytorialnego, Fundacji „Mercatus et Civis”, Centrum Personalizacji Dokumentów przy MSWiA.

4.13. Brała udział w zespołach eksperckich [Biura Bezpieczeństwa Narodowego, Instytutu Rozwoju Szkolnictwa Wyższego, Urzędu Marszałkowskiego w Lublinie, Starostwa powiatowego w Łęcznej] i konkursowych [w Konkursie „Wiedzy o prawie” dla uczniów szkół gimnazjalnych, od roku 2015].

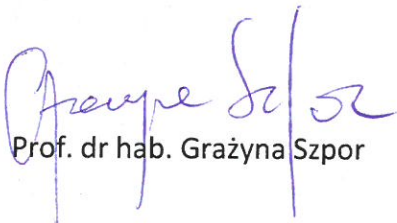
4.14. Recenzowała publikacje w czasopismach: „Ekonomia społeczna”, „Internetowy Kwartalnik Antymonopolowy i Regulacyjny (iKAR)”, „Ekonomia. Wrocław Economic Review. Acta Universitatis Wratislaviensis”, „Optimum. Studia Ekonomiczne”.

4.15. **Na podstawie powyższych informacji można stwierdzić, że dorobek dydaktyczny i popularyzatorski oraz współpraca międzynarodowa dr M. Ganczar spełnia z nadstatkiem**

wszystkie wymogi formalne przewidziane Rozporządzeniem. Należy z uznaniem odnotować aktywność zarówno na rzecz środowiska akademickiego jak i różnych organów publicznych oraz podmiotów gospodarczych.

5. KONKLUZJA

Konkludując poczynione ustalenia należy stwierdzić, że dr Małgorzata Ganczar posiada osiągnięcia naukowe, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej nauki prawne oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową. Spełnia wymogi określone w art. 16 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 1789) oraz rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U. Nr 196, poz. 1165). Uzasadnia to nadanie Pani doktor Małgorzacie Ganczar stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne, za czym się opowiadam.

Prof. dr hab. Grażyna Szpor